

have gjort hidtil, og det vil maaske ogsaa noget, skønt lidet, influere paa deres aarlige Udbetaling, men i øvrigt tror jeg, at det i alt væsentligt vil blive, som det er. Og der er jo heller ingen Nødvendighed for, at disse overordentlig rige Fabrikker, der have udnyttet den overordentlig høje Beskyttelse, jeg kan sige til sidste Hvid, hidtil, blive ved at berige sig i den Grad. Jeg er ikke af dem, der misunde Folk, at de tjene Penge. Jeg vilde glæde mig ved, om vi havde et Erhverv som De danske Sukkerfabrikker, der i den Grad forøgede deres Formue og i den Grad gavede Renter til de Folk, som havde sat Penge deri, hvis disse Penge blot tjentes i fri Konkurrence og ikke ved at opkræve en meget stor aarlig Skat af hele Befolkningen her i Landet. Men naar det er saaledes, at vi se, der er en meget stor Fortjeneste, og naar vi vide, at den skyldes den meget store Skat, der opkræves, saa er det ganske simpelt en Retfærdighedshandling overfor Befolkningen at gaa med til at skære noget af den store Fortjeneste væk, og det staaer i alt Fald for mig saaledes, at vi kunde ikke ret vel reformere vor Told lov i det Herrens Aar 1907 og lade den Sukkerbeskyttelse blive staaende, vi hidtil have haft. Det forekommer mig, at det vilde være urimeligt.

Ved 1ste Behandling hørte vi det ærede Medlem for Maribo (Chr. Reventlow) forklare, at det Forslag, der da forelaa, var frygteligt. Jeg har ikke Rigsdagstidende hos mig og har heller ikke haft Tid til at læse alle de Forhandlinger igennem igen, men jeg tror ikke, jeg husker fejl, naar jeg siger, at han om den Deling, der var foraarsaget ved Polarisationsgrænsen 94, brugte det Udtryk, at dette var rent udruinerende for Sukkerfabrikkerne. Nu skulde man tro, at naar noget var rent udruinerende, kunde der ikke være noget værre; men i Dag have vi hørt, at det Forslag, som nu foreligger, er meget værre end det oprindelige. Ja, hvis det var saa, vilde jeg sige til det ærede Medlem for Maribo: Saadan kan det gaa, naar man lidt for stærkt maler Fanden paa Væggen. Det Forslag, som her foreligger, er jo nemlig en ganske simpel Konsekvens af de Argumenter, som det ærede Medlem den Gang førte saa stærkt i Marken, og med Hensyn til hvilket han jo støttedes saa stærkt fra Sukkerfabrikkernes og ogsaa fra Sukkerroedyrkernes Side. De gik den Gang ud paa, at det, som var Alfa og Omega for ham, det, som det først og fremmest kom an paa, det, som nødvendigvis maatte

ske, var, at vi fik Polarisationsgrænsen for den 2den Sats meget længere ned, saa at den 3die Sats paa 4 Øre pr. Kg., hvor der slet ingen Beskyttelse var, ikke kom til at omfatte nær saa meget som efter Forslaget; thi det var dette sidste, der var det ødelæggende, det var det, der var rent udruinerende. Jeg gik for mit Vedkommende ind paa den Tankegang, ikke saa meget i den Overbevisning, at det var absolut rigtigt, som fordi jeg mente, at naar man skulde gennemføre en Reform, var det bedst, at man i alt Fald paa et Punkt, hvor man ogsaa fra min Side maatte indrømme, at der kunde være nogen Usikkerhed, fordi man ikke kunde sige med Nøjagtighed, hvorledes Polarisationsgrænsen 94 vilde virke, gik saa langt ned, at man skabte Tryghed paa det Punkt. Vi gik saa ned til 86. Det var, som det ærede Medlem sagde, meget langt, vi gik ned. Det var ikke blot for at rette en Fejl, som det ærede Medlem sagde, nej, det var for at faa Tryghed i dette Forhold, saaledes at man ikke med nogen Ret skulde kunne sige, at der virkelig kunde indføres brugeligt Konsumsukker der under. Men saadant noget kan man naturligvis ikke gøre, uden at det fører Konsekvenser efter sig. Vi fik derved den 2den Sats gjort til en meget stor Sats. Den fik en uventet stor Spændvidde lige fra Polarisation 98 ned til Polarisation 86. Det var denne 2den Sats, jeg i mit oprindelige Forslag havde givet en forøget Beskyttelse af $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Kg., idet mit Ræsonnement var: Paa de fine Sukkere tage vi noget over 2 Øre pr. Kg. — er det ikke 2,56 Øre? Den nederste Sats, som ingen Beskyttelse har, give vi en noget større Spændvidde, end den har haft i den gamle Sukkerlov; til Gengæld forøge vi Beskyttelsen paa den 2den Sats med $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Kg. Da havde den kun en Spændvidde fra 98 til 94, men nu, da den skal have den meget større Spændvidde, vilde det jo ganske modvirke hele Forslagets Tendens, om man opretholdt en saa betydeligt forøget Beskyttelse for Sukker helt ned til 86. Derfor var det en naturlig Konsekvens deraf, at vi i alt Fald blev staaende paa den gamle Toldsats af 6 Øre og kun gavede den forøgede Beskyttelse, som ligger i, at Afgiften er $1\frac{1}{2}$ Øre mindre. Men for yderligere ikke at forskrække nogen eller for at lempe paa det, bestemte jeg, at den foreslaaede høje Sats, 7 Øre, dog skulde bevares de første 4 Aar. Stillingen for denne 2den Sats, der er af saa stor Spændvidde, er altsaa den, at for de første 4 Aar er der en forøget Beskyttelse